

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/239/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213639
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312213639.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15. decembra 2014 č.k. 44C 108/2012-148, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi v konaniach pôvodne vedených pod sp. zn. 44C 108/2012, 44C 112/2012, 44C 118/2012, 44C 119/2012, 44C 120/2012, 44C 172/2012 (veci vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44C 108/2012, 44C 112/2012, 44C 118/2012, 44C 119/2012, 44C 120/2012, 44C 172/2012 boli súdom prvého stupňa spojené na spoločné konanie uznesením zo dňa 13.06.2013 č. k. 44C/108/2012-23, s tým, že spoločné konanie sa bude ďalej viesť pod sp. zn. 44C/108/2012) domáhal náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučných konaniach. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. a prejednal vec v neprítomnosti účastníkov.

Konštatoval, že o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania až do rozhodnutia o sťažnosti podanej na Ústavný súd SR bolo v tomto konaní už právoplatne rozhodnuté, a to uznesením č.k. 44C 108/2012-72 zo dňa 13.03.2014, potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 537/2014-123 zo dňa 30.09.2014 tak, že návrh bol zamietnutý, a preto z dôvodu identického návrhu navrhovateľa na prerušenie konania opätovne o tomto návrhu nerozhodoval.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v exekučných veciach vedených na súde prvého stupňa, a to konkrétne:

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému: Š. M., pre vymoženie 14.300,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36Er 3141/2002, sa exekučné konanie začalo dňa 18.11.2002. Uznesením č. k. 36Er 3141/02-11 zo dňa 03.06.2010 súd návrhu oprávneného zo dňa 14.10.2009 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Ladislava Mikesu poveril súdneho

exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 13.07.2010.

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnej: Y. F., pre vymoženie 18.590,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36Er/2680/2002, sa exekučné konanie začalo dňa 14.10.2002. Uznesením č. k. 36 Er/2680/02-21 zo dňa 26.05.2010 súd návrhu oprávneného zo dňa 14.10.2009 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Ladislava Mikesu poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 12.08.2010.

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému: B. J., pre vymoženie 18.590,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36Er/2971/2002, sa exekučné konanie začalo dňa 08.11.2002. Uznesením č. k. 36 Er/2971/02-11 zo dňa 08.04.2011 súd návrhu oprávneného zo dňa 23.11.2010 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 04.04.2012.

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému: L. R., pre vymoženie 15.120,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 34Er/3027/2002, sa exekučné konanie začalo dňa 11.11.2002. Uznesením č. k. 34 Er/3027/02-13 zo dňa 08.09.2010 súd návrhu oprávneného zo dňa 02.11.2009 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 06.10.2010.

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnej: H. D., pre vymoženie 1.920,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 34Er/412/2003, sa exekučné konanie začalo dňa 10.03.2003. Uznesením č. k. 34 Er/412/03-15 zo dňa 31.08.2010 súd návrhu oprávneného zo dňa 02.11.2009 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 06.10.2010.

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému: G. L., pre vymoženie 40.800,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 34Er/353/2003, sa exekučné konanie začalo dňa 27.02.2003. Uznesením č. k. 34 Er/353/03-11 zo dňa 08.09.2010 súd návrhu oprávneného zo dňa 02.11.2009 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 06.10.2010.

- v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), proti povinnému: R. B., pre vymoženie 18.590,- Sk istiny s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III (súdom prvého stupňa) pod sp. zn. 36Er/2679/2002, sa exekučné konanie začalo dňa 14.10.2002. Uznesením č. k. 36 Er/2679/03-11 zo dňa 06.08.2010 súd návrhu oprávneného zo dňa 14.10.2009 na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním súdnej exekúcie vedenej pôvodne u exekútora JUDr. Ladislava Mikesu poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v časti zmeny súdneho exekútora a v časti trov exekúcie právoplatnosť dňa 03.09.2010.

Po právnej stránke súd prvého stupňa vychádzal z ustanovení § 1 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. c/, § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 44 ods. 6, § 238, § 238 ods. 2 zákona č. 233/1995 Exekučný poriadok a dospel k záveru, že z hľadiska vecnej stránky nie je žaloba dôvodná a navrhovateľ predloženými listinnými dôkazmi nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nepreukázal vznik a výšku uplatnených nárokov titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom, a teda ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania sú exekučné konania, ktoré začali pred 1.9.2005 a súd nebol povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora, tak ako to tvrdil navrhovateľ. Nesprávny úradný postup nie je v tomto prípade

založený na porušení ustanovenia Exekučného poriadku. Pokiaľ by súd považoval za nesprávny úradný postup skutočnosť, že exekučný súd pri rozhodovaní o zmene exekútora konal so zbytočnými prietiahmi, teda nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody nie je dôvodný ani v tomto prípade. Tvrdil, že navrhovateľ je povinný preukázať vznik ním uplatnenej škody v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu. Uviedol, že všeobecný súd nie je v konaní o náhradu škody pri výkone verejnej moci oprávnený skonštatovať prietahy, na to je oprávnený len Ústavný súd alebo predseda súdu, pričom navrhovateľ nevyužil tento prostriedok nápravy a v tomto konaní si uplatnil majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, pričom takto vyčíslená škoda nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu. Súd prvého stupňa mal za to, že nutnosť spravovať pohľadávku navrhovateľa ako oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený bol nútený vymáhať pohľadávku formou exekúcie. Argumentoval tým, že príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená iba v konkrétnych súvislostiach. O objektívnu zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup ide vtedy, ak je preukázané, že práve nesprávny úradný postup bol príčinou škody. Preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že v súdnej veci absentuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora. Navrhovateľ v konaní skutočnú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré podľa neho uplynulo medzi doručeným návrhom na zmenu exekútora a rozhodnutím o nej, súdu ničím a nijak nepreukázal. Navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov súd prvého stupňa nepovažoval za zmenšenie majetku poškodeného ani za ušlý majetkový prospech. Okrem toho mal za to, že pôvodný exekútor vykonával úkony v predmetných exekučných veciach až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora, keďže účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostali zachované (v zmysle cit. ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku). Vo vzťahu k navrhovateľom uplatňovanej nemajetkovej ujme súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ tvrdenú nemajetkovú ujmu dôkazne nepreukázal. Súd prvého stupňa zastal názor, že navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch, pričom poskytovanie finančného zadosťučinenia podlieha podľa neho skúmaniu prípadu zo strany ústavného súdu, a preto nie je možné vychádzať z paušálnej sumy pri uplatňovanom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si náhradu trov v konaní neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že z ust. § 101 ods. 2 O.s.p. je možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody doložené listinami tieto preukazujúce, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa podľa neho nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, či mu odňal právo na konanie pred súdom. Uviedol, že vo svojom návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a okolnosť že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., viedol pojednávania a vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti. Z tohto dôvodu tak nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, ktoré vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Mal za to, že koncepcia spravodlivého súdneho procesu konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa podľa neho vzťahuje aj na rovnakú oprávnenie voči dôkazom, ktoré získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, tieto skutočnosti boli známe iba

jednej strane alebo žiadnej z nich. Bol toho názoru, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietáhov a bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je potrebné skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Uviedol, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O.s.p., mal podľa neho rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namietal aj zamietnutie jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a z tohto dôvodu považoval aj meritórne rozhodnutie veci za predčasné majúť za to, že prebiehalo konanie o tejto prejudiciálnej otázke, ktorou bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na spravodlivý súdny proces. Poukázal na to, že predložil ako dôkaz vzniku škody spoločnosti POHOTOVOST', s.r.o. Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, a ktorým je podľa neho jednoznačne preukázané, že nesprávny postup mal na neho negatívny odpad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ním vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Namietal, že súd prvého stupňa bol povinný rozhodnúť pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky. V konaní mal tak za preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik jeho nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existenciu nesprávneho úradného postupu a príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil ani právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Jeho rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam navrhovateľa.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 15. decembra 2014, predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenmu zástupcovi navrhovateľa, podľa doručenky založenej, doručené dňa 29.10.2014, pričom navrhovateľ bol poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ opätovne doručil dňa 10.12.2014 súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd. Súd prvého stupňa správne neprihliadol na navrhovateľom prostredníctvom právneho zástupcu zaslané podanie e-mailom bez zaručeného elektronického podpisu - návrh na prerušenie konania, ktoré nebolo doplnené

v zákonnej lehote písomne alebo ústne do zápisnice. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (1Ndc 6/2011) sa na elektronické podania bez zaručeného elektronického podpisu neobsahujúce návrh vo veci samej v zmysle § 42 ods. 3 O.s.p. neprihliada, ak neboli v lehote troch dní doplnené, a preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď nerozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, nakoľko tento bol podaný elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu a nebol do troch dní doplnený. Takisto podľa jeho názoru súd prvého stupňa správne uviedol, že išlo o opätovný návrh na prerušenie konania bez udania nových dôvodov, pričom o prerušení konania zo dňa 14.02.2014 bolo právoplatne rozhodnuté uznesením č.k. 44C 108/2012-72 zo dňa 13.03.2014. Odvolací súd dodáva, že by ani nešlo o požiadanie odročenie z dôležitého dôvodu. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže o nestrannosti súdu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29.10.2012 č.k. 4NcC 261/2012-18 na námietku zaujatosti, vznesenú navrhovateľom, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v predmetnej veci, okrem JUDr. Nadeždy Weisovej, ktorej bola pridelená predmetná exekučná vec. Nie je preto dôvodná ani námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Keďže ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave 4NcC 261/2012-18 zo dňa 29.10.2012 bola už v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, a teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením III. ÚS 509/2013-10 zo dňa 29.10.2013 rozhodol súd prvého stupňa tiež správne, ak návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol dôvod. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu nepožiadal, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol dňa 29.10.2013, z čoho vyplýva, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie právneho zástupcovi navrhovateľa, a v čase, kedy súd prvého stupňa vo veci rozhodol, bolo už o nej rozhodnuté. Prípadný dôvod na odročenie pojednávania, ako aj na prerušenie konania preto nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na nariadené pojednávanie bolo právneho zástupcovi navrhovateľa zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá.

Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na pojednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust.

§ 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 15.12.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa riadne oboznámil s obsahom spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie vecí, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP. Nie je zrejme konštatovanie navrhovateľa, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O.s.p., mal podľa neho rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p..

Navrhovateľ uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, pretože ho navrhovateľ do spisu nezaložil, a v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou bol povinný prihliadnúť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne navrhovateľ nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nič také neuviedol, a v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol po zákonom stanovenej lehote, nestotožnil sa však s tvrdením navrhovateľa, že súd porušil svoje zákonné povinnosti nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nečinnosti, resp. prietáhoch v konaní tým, že o zmene exekútora rozhodol po 30-dňovej lehote, nakoľko nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako prietah zbytočný (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Uviedol, že nedodržanie zákonných lehôt a nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pri posudzovaní, či prietah v konaní bol alebo nebol

zbytočný, sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02).

Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon navrhovateľ ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Odvolací súd pritom súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Treba uviesť, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Naviac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa. Ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd so záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne skonštatoval, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal.

Napokon neobstojí argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.